

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 113/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Spoje, s. r. o., Horná Strieborná 288/8, Banská Bystrica, zastúpenej advokátkou JUDr. Tatianou Kubincovou, PhD., M. Rázusa 20, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 345/2015 z 26. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Spoje, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola 14. februára 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Spoje, s. r. o., Horná Strieborná 288/8, Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžo 345/2015 z 26. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 10Sžo/345/2015 bolo v právnej veci žalobcu: Spoje, s. r. o. proti žalovanému: Okresnému úradu Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2014/30735-SA zo dňa 24.10.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/4/2015-79 zo dňa 27.5.2015 bolo rozhodnuté tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/4/2015-79 zo dňa 27.5.2015 potvrdil. ...

... V odôvodnení Rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 10Sžo/345/2015 (ďalej len „Rozsudok“) sa uvádza: „Po preskúmaní veci dospel najvyšší súd k rovnakému právnemu záveru ako krajský súd a konštatuje, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v medziach žaloby v súlade so zákonom. Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán, vec správne právne posúdili, pričom sa dôkladne vysporiadali s námietkami žalobcu v prvostupňovom a aj v odvolacom správnom konaní. ... Preskúmaním podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že podané odvolanie obsahuje opakujúce sa námietky, s ktorými sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal, a preto najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia je v týchto častiach plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. ... Tým, že odvolanie žalobcu obsahuje rovnaké skutočnosti a krajský súd nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, tak najvyšší súd vyhodnotil námietky uvedené v odvolaní ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia.“ ...

Vzhľadom na citovanú časť odôvodnenia, máme za to, že Najvyšší súd SR sa nielen bližšie neoboznámil so spisovým materiálom, ale naše odvolanie a odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ani nečítal. Jedným z odvolacích dôvodov totiž bola skutočnosť, že sa nám podarilo získať dôkaz (nový dôkaz, ktorý sme bez svojej viny nemohli predložiť skôr, a preto bol pripojený k odvolaniu), ktorý jednoznačne preukazuje, že prvostupňový súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu. Tento dôkaz bol predložený

v zákonnej lehote podľa § 205a písm. b) , c) , a d) zákona č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Ide o dôkaz, ktorý preukazuje, že osoba, ktorá konala, rozhodovala a podpisovala „za správny orgán“, za tento správny orgán podľa zákona konať nemohla, t. j. rozhodnutie bolo vydané neoprávnenou osobou, a teda nemôže mať žiadne právne účinky. Prvostupňový súd k našej námietke ohľadom konania neoprávnenej osoby v odôvodnení rozhodnutia uviedol (str. 12) – citujem: „... súd zastáva názor, v zhode so žalovaným, že je dôvodné predpokladať, že rozhodnutie je podpísané oprávnenou osobou v zmysle interných predpisov žalovaného, ktorá splňa predpoklady osoby konajúcej v mene stavebného úradu v zmysle §117 ods. 3 stavebného zákona.“ Novoobjavený dôkaz, ktorý sme predložili s odvolaním, tento predpoklad prvostupňového súdu jednoznačne vyvracia. V rámci tohto dôkazu (v Rozhodnutí Mestského úradu Banská Bystrica zo dňa 10.6.2015 – prikladáme v prílohe) sa totiž uvádza – citujem: „**██████████** a **██████████**, zamestnanci Mesta **██████████**, nie sú v rámci organizačného členenia pracovníkmi stavebného úradu a nevykonávajú žiadne odborné činnosti, ktoré by vyžadovali osvedčenie o osobitnom kvalifikačnom predpoklade na zabezpečenie činnosti stavebného úradu... “. Napriek uvedenému **██████████** a **██████████** v našej veci... konali a rozhodovali ako zamestnanci stavebného úradu...

Predpoklad, z ktorého prvostupňový súd vychádzal sme v podanom odvolaní v celosti vyvrátili. Najvyšší súd SR však napriek tomu v odôvodnení Rozsudku konštatuje: „že podané odvolanie obsahuje opakujúce sa námietky, s ktorými sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal...“

V rámci odvolania sme zároveň napádali skutočnosť, že prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s tým, že „správny orgán“ pri rozhodovaní prihliadal len na nim vybrané ustanovenia stavebného zákona a aj tie nesprávne vykladal...

Napriek tomu Najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia uvádza len: „Po preskúmaní veci dospel najvyšší súd k rovnakému právnemu záveru ako krajský súd a konštatuje, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v medziach žaloby v súlade so zákonom. Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán, vec správne právne posúdili... Preskúmaním podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že podané odvolanie obsahuje opakujúce sa námietky, s ktorými sa súd prvého stupňa riadne vysporiadal...“ .Vzhľadom na uvedené máme za to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu je nielen nedostatočne odôvodnené, ale je vyslovene

arbitrárne, nakoľko jeho právne závery sú v úplnom rozpore s vykonanými dôkazmi, skutkovými zisteniami a ustanoveniami stavebného zákona a nedávajú nám žiadne odpovede na nami vznesené odvolacie námietky – ide len o všeobecné formulácie, ktoré by Najvyšší súd mohol uviesť v rámci akéhokoľvek odôvodnenia rozhodnutia v správnom súdnictve.

... Nakoľko nám „správny orgán“ uložil pokutu za neohlásenie miestnej prípojky optickej metropolitnej siete, tak sme z opatrnosti pred ukladaním ďalšej prípojky, túto už ohlásili. Rovnaký správny orgán, v danom prípade už zastúpený zamestnancami poverenými na výkon stavebných činností, nám však oznámil, že ohlásenie takejto stavby podľa zákona nie je potrebné (nakoľko stavba podlieha rozhodnutiu o umiestnení stavby) a preto podané ohlásenie odkladá a v danej veci nebude pokračovať. ...

Keďže išlo o ďalší novoobjavený dôkaz, ktorý preukazoval nezákonne rozhodovanie v našej veci, tak sme tento prípis zaslali Najvyššiemu súdu SR. V odôvodnení Rozsudku Najvyšší súd však uviedol: „Na podanie žalobcu označené ako „doplnenie novoobjavených dôkazov“ zo dňa 14.03.2016, doručeného Najvyššiemu súdu SR dňa 22.03.2016, odvolací súd neprihliadal, nakoľko v správnom súdnictve platí koncentračná zásada a uvedené podanie nebolo žalobcom podané v zákonom stanovenej lehote.“ Najvyšší súd bližšie neozrejmil, čo mal na mysli pod pojmom koncentračná zásada v správnom súdnictve. Ak tým bolo myslené ustanovenie § 250g OSP, podľa ktorého rozšíriť rozsah žaloby napadnutého rozhodnutia možno len v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu, tak podotýkame, že predložením novoobjaveného dôkazu sme rozsah a dôvody podanej žaloby nemenili ani nedopĺňali. Ak Najvyšší súd pod koncentračnou zásadou mal na mysli skutočnosť, že v súvislosti s ustanovením § 250i OSP sa pri dokazovaní postupuje podľa tretej časti druhej hlavy, a teda súd je povinný poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie (§ 120 ods. 4 OSP), tak musíme poukázať na skutočnosť, že v danom prípade k takémuto poučeniu, ako ani k vyhláseniu uznesenia, ktorým by sa skončilo dokazovanie, nedošlo. ...

Vzhľadom na uvedené vady súdneho konania, máme za to, že Najvyšší súd na tento dôkaz mal prihliadať. Podotýkame, že nepoučením, nevyhlásením uznesenia po skončení dokazovania a neprihliadaním na daný dôkaz jasne preukazujúci nielen rozpor rozhodnutia „správneho orgánu“ so zákonom ako aj s bežnou praxou holi porušené naše základné

práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

... Okrem toho sa domnievame, že došlo aj k porušeniu nášho základného práva podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd. Podľa čl. 49 Ústavy SR „Len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie“. Podľa čl. 39 Listiny základných práv a slobôd „Iba zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno za jeho spáchanie uložiť.“ Napriek tomu, že v rámci týchto článkov sa spomína trestný čin a trest za jeho spáchanie, máme za to, že tieto ustanovenia by sa mali vykladať extenzívne tak, že ústavná ochrana podľa nich sa priznáva všetkým formám deliktuálnej zodpovednosti, t. j. aj zodpovednosti za priestupky a správne delikty (viď. napr. na nález Ústavného súdu z 15.10.1998, sp. zn. PL. ÚS 12/97). V súlade s uvedeným sa domnievame, že nakoľko v našom prípade sa ohlásenie stavby podľa stavebného zákona nevyžadovalo, neohlásenie stavby nie je a nemôže byť správnym deliktom a za takéto naše konanie (resp. nekonanie) nám nemohla byť zákonne uložená sankcia. Nakoľko nám však sankcia „správnym orgánom“ uložená bola, boli tým porušené nielen naše základné práva na spravodlivý proces, ale aj základné právo podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd.»

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 10Sžo/345/2015 porušil základné právo Spoje, s. r. o. na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo vyplývajúce z čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 10Sžo/345/2015 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti Spoje, s. r. o. priznáva náhradu trov konania, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právnej zástupkyne v lehote do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

6. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná

situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

9. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 49 ústavy a čl. 36 a čl. 39 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu z 26. októbra 2016, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 S 4/2015-79 z 27. mája 2015 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“), ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Banská Bystrica, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „okresný úrad“) č. OU-BB-OVBP2-2014/30735-SA z 24. októbra 2014.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

12. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

13. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

15. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

16. Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa listiny.

17. Podľa čl. 36 ods. 3 listiny každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

18. Podľa čl. 36 ods. 4 listiny podmienky a podrobnosti upravuje zákon.

19. Podľa čl. 39 listiny iba zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno za jeho spáchanie uložiť.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

21. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

22. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom

tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

24. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

25. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

26. Po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

27. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok najvyššieho súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou či nedostatočne odôvodnený.

28. Vo vzťahu k námietke, že najvyšší súd sa nevysporiadal s odvolaním sťažovateľky v časti, v ktorej namietala, že krajský súd nesprávne vykladal ustanovenia zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, ústavný súd uvádza, že vo svojej doterajšej judikatúre zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

29. V danom prípade k námietkam sťažovateľky vyjadreným v odvolaní zaujal podrobné stanovisko v odôvodnení svojho rozhodnutia už krajský súd, ktorý, ako vyplýva z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, sa so skutkovým a právnym posúdením veci krajským súdom stotožnil, a preto nepovažoval za potrebné k uvedenej námietke sťažovateľky nič ďalšie uvádzať.

30. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu a rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že citované rozsudky obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov, a závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd preto považuje takéto odôvodnenie rozsudku za dostatočné, jasné a zrozumiteľné reagujúce na všetky pre vec významné argumenty sťažovateľky obsiahnuté v jej odvolaní, a teda za ústavne konformné.

31. Zároveň ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

32. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že najvyšší súd neprihliadal na dôkazy, ktoré predložila s odkazom na koncentračnú zásadu, ústavný súd uvádza, že podľa § 249 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí.

33. Podľa § 250b ods. 1 OSP žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

34. Podľa § 250h ods. 1 OSP až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b.

35. Zákon kladie na obsah žaloby podmienky všeobecné (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1), ako aj podmienky osobitné pre správne súdnictvo, ktoré sú obsiahnuté v § 249 ods. 2. Žaloba musí preto obsahovať označenie napadnutého rozhodnutia, označenie všetkých účastníkov konania aj účastníkov konania pred správnym orgánom (vrátane osôb zúčastnených na konaní), presné označenie výrokov, ktoré žalobca napadá, a žalobné dôvody. Zo žaloby musí byť pre súd jasné a zrozumiteľné, aké žalobné dôvody uvádza žalobca na podporu svojho tvrdenia podľa § 247 ods. 1 OSP, že dotknutým rozhodnutím bol

na svojich právach ukrátený. Súd nemôže z vlastnej iniciatívy za žalobcu nahradiť žalobné dôvody ani sám nevyhľadáva ďalšie možné vady napadnutého rozhodnutia. Keďže predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť rozhodnutia (nie jeho vecná správnosť), má včasné, správne a úplné formulovanie žalobných dôvodov zásadný význam. Táto požiadavka na žalobcu je v správnom súdnictve o to významnejšia, že podľa § 250h je súd viazaný rozsahom žaloby od jej podania a žalobca uplynutím dvojmesačnej lehoty od doručenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu nemá možnosť požadovať odpustenie zmeškania tejto lehoty. Okrem konkrétnych tvrdení sa však vyžaduje, aby tieto tvrdenia boli podložené dôkazmi. Nestačí teda iba tvrdiť, ale aj v zákonom ustanovenej lehote predložiť relevantné dôkazy. Pokiaľ tak neurobí, nie je možné žalobné námietky bez relevantných dôkazov meritórne prejednať. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t. j. v medziach žaloby). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť, inak povedané, v správnom súdnictve platí koncentračná zásada, tak ako to správne uviedol najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí, a preto postupoval správne, ak na dôkazy, ktoré sťažovateľka predložila až v odvolacom konaní, neprihliadal.

36. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že pokiaľ sťažovateľka namietala, že najvyšší súd mal zrušiť rozhodnutie žalovaného správneho orgánu podľa § 250j ods. 3 OSP, keďže toto rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to podľa zákona nebol oprávnený, pričom v tomto prípade nie je rozsahmi a dôvodmi žaloby viazaný, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že zo samotných tvrdení sťažovateľky je zrejmé, že nenamieta nedostatok právomoci žalovaného správneho orgánu na vydanie napadnutého správneho rozhodnutia, ale namieta, že správne rozhodnutie bolo podpísané osobami, ktoré nemali oprávnenie konať za žalovaný správny orgán. Je teda zrejmé, že vo veci sťažovateľky nerozhodoval orgán, ktorý na to nebol oprávnený, a najvyšší súd v tomto prípade nemal dôvod postupovať podľa § 250j ods. 3 OSP.

37. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv rozsudkom najvyššieho súdu z 26. októbra 2016, odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

38. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že nebola pri prerokovaní veci krajským súdom podľa § 120 ods. 4 OSP poučená o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorými sa končí dokazovanie a takéto uznesenie ani nebolo vyhlásené, ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takýmto právom neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

39. V danom prípade mala sťažovateľka možnosť namietat túto skutočnosť v odvolaní proti rozsudku krajského súdu a najvyšší súd by sa touto námietkou musel zaoberať. V prípade, že to sťažovateľka neurobila, nemá ústavný súd právomoc o takejto námietke rozhodovať.

40. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

41. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jednotlivými nárokmi sťažovateľky uplatňovanými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2017